

Πέδρο Καλντερόν ντε λα Μπάρκα, *Η ζωή είναι ένα όνειρο*, Θέατρο Αμόρε, χειμώνας 2004

Ο Ισπανός θεατρικός συγγραφέας του 17^{ου} αιώνα Καλντερόν κατάφερε να σχηματοποιήσει σε δραματική πράξη το αγωνιώδες ερώτημα του ανθρώπου: είναι η ζωή απλώς ένα όνειρο που το φτωχό μας πνεύμα εκλαμβάνει ως πραγματικότητα; Φυσικά, δεν δίνει απάντηση. Θέτει τον προβληματισμό και, με αφορμή ένα παιχνίδι εξουσίας, καταγράφει τις ανθρώπινες αντιδράσεις και συμπεριφορές. Δεινός χειριστής της γλώσσας, ποιητικός και πλάστης χαρακτήρων, συνεπής χριστιανός και πιστός στον κώδικα τιμής της Ισπανίας του 17ου αιώνα, πλέκει την ιστορία του με την δεξιοτεχνία και την ίντριγκα που απαιτεί το ύφος Μπαρόκ της εποχής του. Μπορεί οι χαρακτήρες του να μην αντέχουν σε διεισδυτική κριτική, γοητεύουν όμως τον θεατή με την ευφράδεια και τη ρητορεία τους.

Έχουμε επισημάνει ξανά την μεταβλητότητα που χαρακτηρίζει τις σκηνοθεσίες του Θωμά Μοσχόπουλου. Πέρυσι μας έδωσε το αριστουργηματικό *Mainstream* και φέτος το ανισόρροπο *Η ζωή είναι ένα όνειρο*. Με τι να πρωτοασχοληθεί κανείς: με την άσκοπα διαγώνια διάταξη του σκηνικού χώρου, με τις αλλοπρόσαλλες στυλιζαρισμένες χειρονομίες των ηθοποιών, με τα κόκκινα

στρώματα που αιωρούνταν στον αέρα, με τα όρθια επικλινή κρεβάτια, με τους ανεμιστήρες ν' ανεμίζουν τα διαφανή τούλια, με το άλογο στο βάθος να μας υπενθυμίζει τάχα το υποσυνείδητο, την ελευθερία(:). Ή με το σκηνικό και τα κοστούμια (Έλλη Παπαγεωργακοπούλου), συνονθύλευμα μοντερνισμού και ιστορικότητας: ο βασιλιάς να φορά ορθοπεδικό κολάρο, η Ροζάουρα σύγχρονη πολυτελή τουαλέτα, η Εστέλλα φόρεμα εποχής και ο υπηρέτης πράσινη ρόμπα νοσοκομείου. Πανδαισία κακογουστιάς! Το εικαστικό μέρος σώθηκε, όσο μπορούσε, από τους καλούς φωτισμούς του Λ. Παυλόπουλου. Πραγματικά έξοχο πόνημα η ποιητική μετάφραση του Ν. Χατζόπουλου.

Αξίζει όμως να δει κανείς αυτή την παράσταση για την ερμηνεία δύο εξαιρέτων ηθοποιών: της Άννας Μάσχα (Ροζάουρα) και του Αργύρη Ξάφη (Σιγισμούνδου). Μέτρο, λιτότητα, ελεγχόμενη έκφραση πάθους, ζυγισμένες εξάρσεις σε αρμονικές ηχητικές τονικότητες, αληθινοί χαρακτήρες έμπλεοι συναισθήματος. Και πάνω απ' όλα, σωστή και λαγερή εκφορά του ελληνικού λόγου. Χαρήκαμε την ορθοφωνία τους, όπως και των υπολοίπων του θιάσου. Άρτιες ερμηνείες ανάλογες των παραπάνω προσόντων επέδειξε και ο : Κ. Μπερικόπουλος (βασιλιάς), και σε μικρότερο βαθμό οι Γιάν. Νταλιάνης (Κλοτάλντο) και Ιωάν. Παππά (Εστέλλα). Αδύναμες υποκριτικά παρουσίες: Σωκρ. Πατσίκας (Κλαρίν), Γιώργ. Γλάστρας (Αστόλφο) και Άκης Λυρής (Υπηρέτης)

Μπορεί και να ονειρευόμαστε ότι ζούμε κι ο θάνατος να είναι ένα απότομο ξύπνημα. Κανείς δε θα μάθει ποτέ. Γιατί οι κανόνες της φύσης είναι καλά προστατευμένοι στο χωρόχρονο της νομοτέλειας.